

Fjärde söndagen i fastetiden 2023

Många som skall flytta till Norrland, inte minst präster, känner en viss rädsla och oro. De undrar hur de skall klara av mörkret och kylan. Men ofta har jag märkt att de efter en tid upptäcker att det finns en speciell atmosfär bland människor i Norrland, en hjärtas värme, också mot den som kommer från andra länder och kulturer. Främlingsfientligheten är mindre. Öppenheten är större. I våra församlingar möts människor från hela världen som bröder och systrar. Man är så få att man inte kan dela upp sig i olika språkgrupper. Därför har våra församlingar i Norrland möjligheten att visa på den sanna och fulla katoliciteten. För oss som katolska kristna är det så viktigt att se till det som förenar oss och binder oss samman i Kristus. Vi måste lära oss att se på varandra så som Gud ser på oss. ”En människa ser på det som är för ögonen, men Herren ser till hjärtat” (1 Sam 16:7).

Genom trons gåva vill Jesus befria oss från synden, som gör oss blinda för hans kärlek och för vår nästas behov och nöd. Genom arvsynden är vi alla blindfödda. Genom sin nåd vill Jesus hjälpa oss att bli befriade från denna förblindelse, som gör att vi spontant och nästan automatisk bara ser till vår egen fördel, våra egna behov, vår egen bekvämlighet. Genom att leva av vår tro kan vi så småningom öppna våra ögon och vårt hjärta mer och mer för Gud och vår nästa. Vi kan väckas ur syndens och själviskhetens slummer. ”Vakna, du som sover, stå upp från de döda, och Kristus skall lysa över dig” (Ef 5:14). Under fastetiden försöker vi dö bort från synden och så öppna oss för påskens ljus, för den förhärligade Kristus som vill lysa upp hela vårt liv.

Vi måste lära oss att verkligen leva av trons fullhet. Allt i hela vår tillvaro kan förändras om vi försöker se på allt med trons ögon. Att tro är att få dela Guds sätt att se på sig själv och på hela verkligheten. Mer och mer kan vi växa in i denna troshållning, som gör att vi ser på allt så som Gud ser på det. Tron går alltid samman med kärleken och hoppet. Gud vill verkligen befria oss från den förblindelse som vi så ofta sitter fast i och som gör oss blinda för det som är sant och äkta och får oss att fastna i det falska och förljugna. Genom påskens sakrament, genom dopets nåd har vi fått del av de teologala dygderna, tron, hoppet och kärleken som är oupplösligt förenade inom oss. De får oss att vakna upp ur vår instängda lilla värld och se hur Gud kommer oss till mötes mitt i vårt vanliga liv. De hjälper oss att se på allt i Guds ljus och glädja oss över att han är med oss i livets alla omständigheter. Samtidigt får vi då möjlighet att bejaka och besvara Guds kärlek genom att överlåta oss i tro, hopp och kärlek till honom, överallt och alltid.

Fastetiden vill förbereda oss till påskens fulla ljus. Vi får öva upp oss i tro, hopp och kärlek, så att vi blir av med allt som binder och fångslar oss, förminskar oss

och förblindar oss. ”Låt oss därför med trons glädje och kärlekens iver bereda oss att fira påsk med honom din Son”, så bad vi i dagens kollektbön. Vi måste se fram emot påskens fulla glädje och jubel. Fastetiden är ingen dyster tid, då vi ser svårmodiga och ledsna ut. Det är en tid då vi energiskt och med gott mod – och framför allt med Guds hjälp – tar itu med vår baksida, med våra blinda fläckar. Vi vill så att säga genomföra en storstädning inom vår själ. Det låter kanske lite väl hurtfriskt och förenklat, och vi kan lika väl tala om en hjärtats totala överlåtelse och öppenhet för den Gud som vill ta ifrån oss vår blindhet och göra oss seende.

”Jag är världens ljus, säger Herren. Den som följer mig skall ha livets ljus” (jfr Joh 8:12). Vi behöver förbereda oss väl så att vi kan ta emot den uppståndne Herren Jesus Kristus och låta hans ljus lysa upp och förvandla oss. Det innebär att vi klarsynt och utan illusioner måste se vår egen svaghet och vårt behov av en djupare omvändelse. ”Ta inte del i mörkrets ofrukbara gärningar” (Ef 5:11), säger Paulus. Vi måste ta resolut avstånd från hela det mörkrets rotsystem som vi så lätt kan fastna i. De onda gärningarna är alltid en frukt av detta syndens finmaskiga nät där vi lätt fastnar och låter oss påverkas till det sämre. Påskens ljus måste få lysa klart och tydligt, ja, obarmhärtigt klart, så att vi kan se vårt oändliga behov av frälsning och förlåtelse. Det är faktiskt en av livets största nådebevis när vi inser hela vidden av vårt behov av frälsning. Det är ett tecken på att vi vaknar upp ur vår sömn och mörkret kan skingras.

”En gång var ni mörker, men i Herren har ni nu blivit ljus” (Ef 5:8). När Jesus uppstod från de döda, bröt det himmelska ljuset in i vår värld. När vi tar emot dopets nåd, börjar detta ljus att lysa inom oss. Vi måste lära oss att ledas av detta ljus. Jesus vill bli den lykta som lyser upp vår väg, liksom alla vår val och gärningar. Allt som ofta tenderar vi att glömma bort att vi alltid måste bli kvar i Jesu fulla ljus och låta oss upplysas och ledas av honom i allt, alltid och överallt. Allt i oss blir berört av detta ljus. När vi tänder ett ljus i kyrkan eller i hemmet, får vi alltid påminna oss om att det är Jesus som är detta ljus som lyser upp hela vår värld, ja, hela världsalet med sin kärlek. Under fastetiden får vi förbereda vårt hjärta på att få ta del av denna ljusets fullhet. Vårt öga får skåda något av Kristis fulla härlighet när han uppstår. Vårt öra får höra och förstå hela innebörden av hans glada budskap som lyser upp en mörk och ofta oförståelig tillvaro. Vår mun får sedan förkunna detta glada budskap. Vi får tacka och lovsjunga Gud.

Våra församlingar skall just vara en plats där vi kan få både Guds och varandras hjälp att omvända oss till Guds ljus och låta oss förvandlas av detta sanna ljus. Tillsammans får vi ta emot befrielsen från mörkrets blindhet och leva av det nya och fulla ljus som har tänts på vår jord när Jesus Kristus uppstår och besegrar mörkrets och dödens makter.

